

Catherine Cooper

De cruise

Een luxe cruiseschip. Een vermiste vrouw.
Een vakantie om een moord voor te doen.

Vertaald door Textcase

Hij vraagt zich af hoe ze van zijn aftershave afweten. De laatste tijd is hij nogal verslaafd aan sociale media, en hij komt tot de conclusie dat hij het waarschijnlijk een keer heeft genoemd op zijn Facebook-pagina. Hij zit vaak op Facebook, waar hij speurt naar prijsvragen waaraan hij kan meedoen. Door de jaren heen heeft hij er al veel gewonnen. Heel spectaculair waren die prijzen vaak niet. Een paar chocoladerepen, of een kledingstuk. Een keer een zitbank. Er waren dingen bij waar hij niets aan had, zoals een jaar lang gratis hondenvoer. Dat heeft hij maar aan het plaatselijke dierenasiel gedoneerd. Ze waren er daar erg blij mee. Wat de prijs ook is, de opwinding van het winnen is altijd weer even groot. Tegenwoordig leidt hij een onopvallend, rustig bestaan. Geen partner, erg weinig vrienden. Zijn sociale leven ligt vrijwel stil. Maar die prijsvragen zijn z'n lust en z'n leven.

Het beste wat hij ooit gewonnen heeft, is een auto. Of liever gezegd, dat was het beste wat hij had gewonnen vóór deze reis.

Hij kan zich niet herinneren dat hij zich voor deze prijsvraag, met de cruise als hoofdprijs, heeft ingeschreven. Maar hij doet aan zo veel mee, vooral als er een vakantie mee te winnen valt, dat hij er niet erg verbaasd over is.

Hij heeft een jetlag, na zijn lange reis, maar hij weet precies waarvan hij weer zal opknappen: lekker lang in de hottub op zijn balkon zitten. Precies waar hij behoefte aan heeft. Hij kijkt er al naar uit sinds hij die e-mail heeft gekregen. Daarin stond dat hij gewonnen had, met een link naar een virtuele rondleiding in de suite waar hij zou verblijven. Hij is dol op hottubs. Zelf kan hij er zich geen veroorloven, maar hij probeert wel constant om er een te winnen. Tot nu toe heeft hij nog geen geluk gehad, maar dit is een prima alternatief.

Hij kleedt zich uit, hangt zijn kleren netjes gevouwen over de goudkleurige stoel en pakt de dikke, diepblauwe badjas van het bed, om zich daarin te wikkelen. Als hij die openvouwt, valt er een briefje uit, waarop een guitige aanbeveling staat: 'Wil je me meenemen naar huis? Ik ben te koop in de cadeauwinkel!'

Hij glimlacht en vraagt zich af hoeveel een suite als deze zou kosten als hij ervoor zou moeten betalen. Vast heel veel, denkt hij. En waarom zou iemand met zo veel geld een badjas willen gappen?

Toch snapt hij ook wel waarom iemand dat zou willen: dit is zo ongeveer het zachtste wat hij ooit heeft gedragen. Hij maakt het gouden lint los van de wegwerpsloffen, die diepblauw zijn, met een in goud geborduurd logo van het schip. De zolen zijn dik en zacht. Als hij ze draagt, voelt het alsof hij op wolken loopt.

Hij pakt het mini flesje champagne uit de ijsemmer, ontkurkt het en schenkt zichzelf een glaasje in. Tegenwoordig drinkt hij niet veel meer, en zeker niet in zijn eentje. Maar hij vindt het zonde om er geen gebruik van te maken, en bovendien is het feit dat hij hier is, op zichzelf al een bijzondere gebeurtenis. Reden voor een feestje, toch?

Op blote voeten loopt hij naar de glazen deuren en schuift die open. Het is een prachtige avond. Eenmaal op het balkon zet hij zijn glas op een tafeltje, haalt het dekzeil van de hottub en legt het ernaast. Hij heeft het bordje met 'niet storen' al aan de deur gehangen.

Hij beklimt de houten treden, zet een voet in het water, en 220 volt schiet door hem heen, waardoor zijn hart er vrijwel onmiddellijk mee ophoudt.

Hij valt voorover in het water, waar hij blijft liggen tot zijn opgezwollen lichaam twee dagen later door een schoonmaker wordt gevonden.

PROLOOG

De Immanis is een schip van achttien dekken, hoger dan de Eiffeltoren, en zo lang als vijf voetbalvelden. Ze is vijf keer zo groot als de Titanic, al wil natuurlijk niemand daar bij het aan boord gaan aan worden herinnerd. Er zijn vijftwintig restaurants aan boord. Een ervan heeft twee Michelinsterren. Verder zijn er tweeëntwintig bars, waaronder eentje waar uitsluitend champagne, kaviaar en oesters worden geserveerd. Er zijn zes zwembaden, drie bioscopen, twee spa's en een casino. Er is ook een waterpark met glijbanen en een surfsimulator, een kabelbaan tussen twee van de schoorstenen, een rollercoaster en een binnenspeeltuin die van alle gemakken voorzien is, op dit moment de grootste op zee. Kortom, alles wat men zich maar zou kunnen wensen op een volmaakte Caraïbische cruise, is aanwezig.

En dan de suites! De twintig beste suites tellen elk twee verdiepingen, en hebben enorme terrassen en privé-zwembaden. Elke suite beschikt over zijn eigen persoonlijke butler, die zeven dagen per week, vierentwintig uur per dag, klaarstaat om aan elke wens tegemoet te komen. Maar dan ook elke wens.

Alle passagiers zijn opgetogen. Ze hebben niets om zich druk over te maken. Waarom zouden ze ook? Wat kan er in hemelsnaam misgaan? Een cruiseschip is de veiligste vorm van transport. Er gebeuren erg weinig ongelukken. Echt erg weinig. Bijna niemand staat stil bij dat handjevol mensen dat elk jaar bij dit soort reisesjes vermist raakt. De meeste passagiers die aan boord komen, weten er niet eens van. En natuurlijk heeft nog bijna niemand in de gaten dat ook op deze reis iemand spoorloos zal verdwijnen. De voorbereidingen zijn al getroffen. De plannen zijn in gang gezet. Al heel lang geleden.

DEEL EEN

Antonio

Oudejaarsdag 2021, twaalf uur 's middags

De Caraïben

‘Lola! Kom op nou, je concentreert je niet,’ roept Jamie, hoofd Entertainment.

Hoog boven zijn hoofd tolt Lola hysterisch giechelend rond in haar harnas. De veren van haar kostuum zweven achter haar aan.

‘Het is oudejaarsdag, Jamie,’ roept ze. ‘Laten we een beetje lol maken, voor één keer! Jippieeeeeeeee! Jippieeeee!’

Jamie tikt driftig op de iPad die het harnas bedient, waarna Lola langzaam naar de grond zakt. Ze is nog steeds aan het ronddraaien en stopt daar pas mee wanneer ze met haar voeten de grond raakt. Ik probeer een spottende grijns te onderdrukken.

‘Er is met jou ook geen lol aan, hè?’ moppert Lola. ‘We kunnen deze act dromen. Waar hebben we dan nóg een generale voor nodig? Er zijn zo veel leukere dingen die we zouden kunnen doen.’ Ze geeuwt dramatisch. ‘Slapen, bijvoorbeeld.’

Jamie gebaart weer naar zijn iPad. ‘Gezondheid en veiligheid lijken me goede redenen, Lola, zoals je zelf ook weet. Eens in de zoveel tijd moeten we de harnassen controleren, en of alles nog synchroon gaat met de app.’ Hij neemt haar van top tot teen op. ‘Voor het geval je bent afgevallen. Of aangekomen. Of -’

‘Grof zeg,’ roept ze gekscherend. ‘Hoe durf je te suggereren dat ik ben aangekomen?’

Ik probeer niet te glimlachen. Jamie probeert streng te zijn, maar niemand kan Lola weerstaan. Iedereen is dol op haar.

‘Ik suggereer niets, dat weet je best,’ zegt hij. ‘Ik wil alleen de veiligheidsinspecteur van mijn lijf houden en zeker weten dat je niet neerstort op het onfortuinlijke hoofd van een of andere toeschouwer, of per ongeluk tegen de muur of op de grond te pletter slaat. Tenzij je daarop uit bent, natuurlijk.’

Een beetje onnodig, die veel te gewelddadige verbeelding, vind ik. We weten alle drie best dat het eigenlijk gewoon routinecontroles zijn.

Lola bijt op haar lip en trekt een overdreven berouwvol gezicht. ‘Nee, Jamie,’ antwoordt ze met een kinderlijk stemmetje. ‘Het spijt me. Dat wil ik niet. Vanaf nu zal ik braaf zijn, dat beloof ik.’

Jamie knikt. ‘Fijn om te horen,’ zegt hij. ‘Goed, als je je vanaf nu professioneel kunt gedragen, nemen we alle controles door en kun je daarna weer gaan slapen, of wat je dan ook maar wilt gaan doen. Antonio? Ben jij er ook klaar voor?’

‘Ja, ik sta in de startblokken.’

Jamie tikt weer op het scherm, de muziek begint en onze twee harnessen worden langzaam omhooggetrokken aan weerskanten van het podium, terwijl wij de paarse, zijden gordijnen vastgrijpen, die tegelijkertijd omhooggaan. Ik blijf in de vaste positie die we aan het begin van ons optreden innemen, waarbij ik maar met één voet vastzit, en met één hand gewikkeld in de zijde. Lola stijgt op in een gespiegelde houding, alleen beweegt zij spottend met haar vrije hand en voet, steekt ze middelvingers op naar Jamie en wiegt ze met haar heupen. Jamie slaakt een zucht en wendt zich van haar af. Hij heeft waarschijnlijk wel iets beters te doen dan een beetje klooiën met die harnessen. Maar als er iets misgaat, is hij de gebeten hond.

Terwijl we langzaam het hoogste punt bereiken, verandert de muziek en laten we de zijden gordijnen los. Op dat moment zakken de harnessen ook een beetje, net alsof we op het punt staan te vallen, wat altijd voor geschokte reacties zorgt bij het publiek. Nu dat er niet

is, slaakt Lola een spottend gilletje, doet een koprol die niet bij de act hoort en trekt een dom gezicht op het moment dat onze harnessen ons laten vliegen om elkaar in het midden te treffen, waar we onze dans uitvoeren, enkele meters boven het podium.

Op dat punt aangekomen houdt Lola op met klieren, en we bewegen ons perfect synchroon met elkaar, zweven op elkaar toe, om elkaar heen en van elkaar af, duiken, draaien, cirkelen, kijken elkaar aan om dan weer weg te kijken. Met onze bewegingen voegen we beelden toe aan de muziek. In volmaakte harmonie met elkaar.

We hebben deze act zo vaak opgevoerd dat het bijna een soort meditatie is. Een hypnotisch en betoverend schouwspel voor het publiek.

De laatste akkoorden klinken en we nemen onze laatste pose aan, waarna we langzaam worden neergelaten op de grond, waar Jamie ons losmaakt.

Lola maakt een overdreven buiging, verzamelt onzichtbare bloemen die blijkbaar door een denkbeeldig publiek op het podium worden gegooid en richt zich tot Jamie. ‘Tevreden, Jamie?’ vraagt ze. ‘Zijn we nu veilig genoeg, naar jouw mening?’

Jamie tikt op zijn iPad. ‘Ja. Helemaal klaar. En zo erg was het niet, toch, Lola?’

‘Het was fantastisch,’ smaalt ze. ‘Ik heb letterlijk nog nooit van mijn leven zo veel lol gehad.’

Jamie negeert haar sarcasme. ‘Goed om te horen. Tot straks, jullie allebei. En doe in de tussentijd niets wat ik niet zou doen. De grote baas komt naar de avondshow kijken en ik wil dat jullie allebei in topvorm zijn.’

Zodra Jamie buiten gehoorsafstand is, zegt Lola: ‘God, wat een humorloze droogkloot is het toch.’

‘Hij doet ook alleen maar zijn werk, Lola. Hij moet zorgen dat we gezond en veilig kunnen werken. Daar doet hij zijn best voor. Je zou er ook blij mee kunnen zijn.’

Ze trekt een pruillip. ‘Maar het is zo sáái. En wat dat gezonde betreft:

ik snak naar een peuk. Ik ga dit ding uitdoen en dan naar buiten.’ Ze pakt haar tas. ‘Wat ga jij doen?’

‘Ik denk dat ik even naar de fitnessruimte ga.’

Ze lacht. ‘Jij liever dan ik.’

‘En jij dan? Ga je weer naar bed, zoals je tegen Jamie zei?’

‘Later misschien. Ik ga met Alice koffiedrinken. Er zijn dingen waar we over moeten kletsen.’

‘Dingen? Wat voor dingen?’ vraag ik. Lola zegt dit soort dingen altijd om me te sarren – ze weet dat ik het vreselijk vind als ze dingen voor me achterhoudt.

Ze tikt tegen de zijkant van haar neus. ‘Dat zou jij wel willen weten, hè? Niets om je druk over te maken. Gewoon, meidendingen. Tot straks, fitnessfreak. Geniet van je work-out.’